

следвачи, прашни и окъсани, поеха по пътя към равнината. И този път им изглеждаше стръмен, безкраен и страшен...

Планинците излязоха от гъстите гори, смъкнаха се от непристъпните канари и върхове, влязоха в своите съсипани домове и започнаха да се готвят за зимата. А над планината продължаваха да се носят песните на Орфея. Но сега те бяха песни за труд, за извоюваната свобода и за общото щастие и благоденствие на всички хора. Сладките звуци галеха душите, възпламеняваха сърцата и укрепваха мисците за уреждането на лек и щастлив живот...

Облегнат на един стар корубест дънер до своята малка къщурка, дядо Тасо слушаше новите песни на Орфея, и, цял погълнат от чудните звуци, шептеше възторжено:

— Чух го пак. И сега спокойно мога да умра. Защото докато свят светува, песните му ще се носят под слънцето, и хората ще приказват за него...

